

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.139/2023/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Flumbort Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Flumbort András ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a alperesi jogi képviselő által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen fegyelmi határozat jogellenessége tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 12.M.70.375/2022/46. számú ítélete ellen a felperes által 47. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti és ekként helybenhagyja.

A sérelemdíj iránti kereseti kérelem elbírálása érdekében az iratokat visszaküldi az elsőfokú bíróságnak.

A fellebbezési eljárás 1.267.052 (egymillió-kétszázhatvanhétezer-ötvenkét) forint fellebbezési részilletékét az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. május 12. napján meghozott 12.M.70.352/2022/46. számú ítéletével elutasította a keresetet és a felperest kötelezte eljárási illeték megfizetésére. A felperes keresete a ügyszám9 számú fegyelmi határozat jogellenességével összefüggő jogkövetkezmények alkalmazására irányult, elsődlegesen az

ügyészségi szolgálati jogviszony helyreállításával, ezen kívül sérelemdíj iránti követelést is érvényesített.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperest 2013. augusztus 1-jétől a főügyészség operatív főügyészségi ügyészének nevezték ki és ettől az évtől a Egyetem Polgári Nemzetbiztonsági Tanszékén jogi ismereteket is oktatott.

[3] A felperes 2013. augusztus 5-én a gépkocsival történő napi munkába járás költségeinek a megtérítését kérte az alperestől a útvonal útvonal megjelölésével. A kérelméhez csatolta a lakcíamazonosító kártyáját, amelyben lakóhelyként a vidék, Pesti u. szám alatti cím, tartózkodási helyként pedig a tartózkodási hely címe alatti cím volt rögzítve. Az alperes 2013. augusztus 1-jétől engedélyezte a felperesnek a saját gépjárművel történő napi munkába járás utazási költségeinek a megtérítését, a munkában töltött napokhoz igazodóan utólagos elszámolással.

[4] Az ügyészségi alkalmazottak egyes költségtérítéseiről és juttatásairól szóló 17/2016. (XII. 23.) LÜ utasítás (a továbbiakban: LÜ utasítás) rendelkezéseire tekintettel a felperes 2017. március 20-án ismételt kérelmet terjesztett elő az erre rendszeresített adatlapon, a saját gépjárművel történő munkába járás költségeinek megtérítése iránt, a útvonal távolságra. Az alperes 2017. április 1-jétől határozatlan időre engedélyezte a költségtérítést a felperes részére.

[5] A felperes pontosan meg nem határozható időponttól, de legkésőbb 2020. november 1-jétől már nem a lakcímkártyáján feltüntetett vidéki címen, hanem felperes címe szám alatt lakott életvitelszerűen és innen járt be napi rendszerességgel munkát végezni. Ezt a tényt a munkáltatói jogkör gyakorlója elől elhallgatta, új lakcímkártyát nem mutatott be, a lakcíme, illetve a költségtérítés engedélyezésével összefüggő tények, körülmények változását nem jelentette be.

[6] 2020. november 1-jétől, 2021. augusztus 31-ig a felperes összesen 421.386 forint költségtérítést vett fel az alperestől, az általa kitöltött 10 db írásbeli nyilatkozat alapján. Ezekben lakóhelyként a vidék, Pesti u. szám alatti címet jelölte meg, annak ellenére, hogy ebben az időszakban nem merült fel az LÜ utasítás alapján támogatható költsége.

[7] főügyész a főügyészség főügyésze 2021 decemberében vagy 2022 januárjában a nemzetbiztonsági szervekkel történő kapcsolattartás keretében tudomást szerzett arról, hogy a felperes életvitelszerűen Budapesten lakik. Erre tekintettel 2022. január 28-án feljelentést tett és az emiatt indult büntetőeljárás során a felperest 2022. február 25-én gyanúsítottként hallgatták ki csalás vétsége és tíz rendbeli hamis magánokirat felhasználás vétségének gyanúja kapcsán.

[8] 2022. február 15-én az alperes fegyelmi eljárást kezdeményezett a felperessel szemben, majd felfüggesztette az állásából. A felperesről átszignált ügyekben hiányosságok, ügyintézési szabálytalanságok derültek ki. A felperes a közvetlen felettesét csoportvezető ügyész csoportvezető ügyészt tévesen tájékoztatta egy konkrét ügyben a rendelkezésre álló igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény tartalmáról, annak jelentőségéről a bűncselekmény elkövetése idején fennállt elmeállapottal összefüggésben. A felperes ezen kívül több ügyben nem tett eleget egyes adminisztrációs kötelezettségeinek, illetve nem szerezte be a tárgyalási jegyzőkönyveket.

[9] A fegyelmi eljárás lefolytatását követően a legfőbb ügyész a 2022. május 13-án meghozott ügyszám 9 számú fegyelmi határozattal hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta a felperest a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Üjt.) 82. § (1) bekezdés a) és g) pontja alkalmazásával.

[10] A fegyelmi határozat I. pontjában az alperes azért minősítette jogtalannak a 421.386 forint utazási költségtérítés igénylését, mert a felperes 2020. január 20. óta saját tulajdonú gépkocsival nem rendelkezett, továbbá ezen időszakban már nem vidéken, hanem életvitelszerűen Budapesten lakott és onnan járt be dolgozni. Ezért a költségtérítésként elszámolható megtérítendő költsége ténylegesen nem keletkezett. A felperes a lakcímében bekövetkezett változást nem jelentette, elhallgatta. Jogtalan haszonszerzési céllal tévedésbe ejtette az alperest, amikor a költségtérítés biztosítása érdekében tíz alkalommal valótlan írásbeli nyilatkozatot adott le. A fegyelmi határozatban az alperes hivatkozott a felperessel szemben folytatott büntetőeljárás tényére is.

[11] A fegyelmi határozat II. és III. pontja a felperes munkavégzésével kapcsolatos hiányosságokra vonatkozott. Az igazságügyi elmeorvos szakértő szakvéleményével kapcsolatban azt rótták a felperes terhére, hogy a vád szerinti tényállás nem tartalmazott adatot a terhelt beszámítási képességének korlátozott voltára. A felperes a közvetlen felettesének is megtévesztő válaszokat adott, a szakvélemény mellőzése a terhelt jogainak csorbítását eredményezhette volna, amennyiben a revízió során azt csoportvezető ügyész nem észleli. A felperes a tőle elvárható körütekintést elmulasztotta. A felperes ezen kívül több ügyben nem tett eleget az adminisztrációs kötelezettségének. A tárgyalási jegyzék formanyomtatvány kitöltése többször elmaradt, elmulasztotta tárgyalási jegyzőkönyvek beszerzését, a tárgyaláson történő ügyészi jelenlétre vonatkozó kivezetési kódok nyilvántartásba vételét, a kézzel készített feljegyzései aktában történő elhelyezését. Mindezzel veszélyeztette a munkáltató vádképviselési tevékenységét és megnehezítette a munkatársai felkészülését az adott ügyekből.

[12] Az elsőfokú bíróság az Üjt. 94. § (3) bekezdése, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. § (1) bekezdése, illetve 240. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá az Üjt. 106. § (1) bekezdése alapján

alkalmazandó a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 287. § (4) bekezdése alkalmazásával arra a következtetésre jutott, hogy a felperes határidőben terjesztette elő a keresetét. A keresetben vitatott fegyelmi határozatot 2022. május 16. napján közölték a felperessel, akinek ezt követően 15 napon belül volt lehetősége bírósághoz fordulni. Ez a határidő 2022. május 31-én járt le. A perben bizonyított, hogy a felperes a keresetlevelét ezen a napon, tehát a határidő utolsó napján postára adta, ezért annak ellenére, hogy az 2022. június 1-jén érkezett a bíróságra, a kereset nem minősült elkésztettnek.

[13] Az elsőfokú bíróság nem találta indokoltnak a munkaügyi per tárgyalásának felfüggesztését, a felperessel szemben indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy jelen jogvita, illetve a fegyelmi eljárás tárgya a felperes munkajogi felelőssége, amely nem azonos a büntetőeljárásban vizsgált büntetőjogi felelősséggel. Jelen perben azt kellett értékelni, hogy a felperes a munkáltató utasításait, szabályait megtartotta-e, mindez nem volt azonos a büntetőeljárás céljával.

[14] A fegyelmi határozat érdemi megállapításait az elsőfokú bíróság az Üjt. 82. § (1) és (5) bekezdése, az LÜ. utasítás 3. § (1) bekezdése, 4. § (5) bekezdése, 5. § (2) bekezdése, továbbá a munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésről szóló 39/2010. (II. 26.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm.rendelet) 2. § és 7. §-ai alapján vizsgálta.

[15] Nem vizsgálta, hogy a felperes által használt gépjármű kinek a tulajdonát képezte, mert az LÜ. utasítás nem tartalmazott erre vonatkozó előírást. A költségtérítésre való jogosultság szempontjából kizárólag annak a körülménynek tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes ténylegesen a munkáltató számára bejelentett lakóhelyről járt-e be dolgozni, mivel a vidéki lakcím alapján került sor a költségtérítés engedélyezésére.

[16] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a BMW használatára vonatkozó felperesi indítványoknak. Ennek során figyelembe vette, hogy a ügyszám8 számú lefoglalási jegyzőkönyvben a felperes azt adta elő, az élettársa járművét használta a munkába járáskor. Csupán a későbbiekben hivatkozott egy elektromos BMW használatára azzal, hogy azt rendszeresen az élettársánál a utcában töltötte, illetve egyéb olyan helyszínen, ahol ingyenes töltési lehetőség volt. Az elsőfokú bíróság az elektromos gépjármű ingyenes töltéséből arra következtetett, hogy ilyen esetekben a felperesnek nem merült fel költsége a közlekedéssel.

[17] A felperes érvelésével ellentétben jelentősége volt annak, hogy honnan járt munkába, mert a munkáltatói utasítás egyértelműen tartalmazta, hogy a munkavégzési hely és a lakóhely között a munkavégzés céljából történő közlekedés alapján igényelhető munkába járással kapcsolatos költségtérítés. Ilyen jellegű költségtérítésre pedig a munkavállaló abban az esetben jogosult, amennyiben Budapest közigazgatási határán kívül lakik.

[18] Az elsőfokú bíróság értékelése körébe vonta a felperes nyilatkozatait, aki a perben azt állította, hogy 2021. szeptember 1-jétől lakott az élettársával élettársával, az ő tulajdonát képező utcai ingatlanban. Ezt megelőzően csak néhány alkalommal ment a munkahelyére erről a budapesti címről, 2021. szeptember 1-jéig a vidéki címéről járt be dolgozni.

[19] Nem találta életszerűnek az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes minden nap a munka befejeztével 17.00-18.00 óra körül a mobiltelefonját kikapcsolta és azt másnap reggel az élettársa lakásába visszaérve kapcsolta vissza. A felperes előadását a bizonyítékok sem támasztották alá, mert a mobiltelefonjához kapcsolódó cellainformációkból, amelyek a mobiltelefon be- és kikapcsolásának, azaz kelő-fekvő pozíciójának igazolására voltak alkalmasak, azt lehetett megállapítani, hogy a felperes által használt mobil minden esetben az élettársa lakása közelében lévő, városi kerületi adótoronyra csatlakozott fel, illetőleg innen csatlakozott le. A felperes előadását amiatt is életszerűtlennek találta az elsőfokú bíróság, mert gyakran előfordulhatott a munkaköréből adódóan, hogy munkaidő után is keresték, mivel részben operatív feladatai is voltak. Ezen kívül a logika és az ésszerűség szabályaival is ellentétes volt, hogy a munkavégzést követően kikapcsolta a mobiltelefonját és soha egyetlen alkalommal sem hívta az élettársát, holott állítása szerint ebben az időszakban kerültek közelebb egymáshoz. Ezzel kapcsolatban azt is értékelni kellett, hogy a felperes valamennyi alkalommal a kerületben, tehát az élettársa lakása közelében kapcsolta ki a mobiltelefonját és annak visszakapcsolása is mindig ezen a helyen és nem vidéken történt, mindössze három alkalommal kapcsolódott a vidéki adótoronyra a felperes mobiltelefonja.

[20] Az elsőfokú bíróság a közlekedési útvonalakon található ún. VÉDA kamerák felvételeit nem találta alkalmasnak annak bizonyítására, hogy a felperes Budapestről, vagy vidékről járt munkába. Önmagában a bankkártyahasználatból sem lehetett a lakóhelyre következtetni, pusztán amiatt mert a felperes vidéken minimális számban használta a bankkártyáját.

[21] A felperes lakóhelyének megállapítása körében a büntetőeljárás során meghallgatott tanúk vallomásai voltak relevánsak. tanú1, aki Budapesten a utcai házban lakott, tudott arról, hogy élettársának hosszabb ideje élettársa vagy házastársa van, akit nem ismert jól, de reggelente találkoztak és köszöntek egymásnak. tanú2, aki a vidék, cím5 szám alatt lakott jól ismerte a szomszédokat, köztük a felperes édesapját tanú3t. Vallomásában azt adta elő, hogy tanú3 a házastársa halála óta egyedül él. A felperest, mint jogi doktort a tanú be tudta azonosítani és azt közölte, hogy nem lakik az édesapjával és évekkorábban, az édesanyja temetése óta nem is látta. tanú4 vidék, cím6. szám alatti lakos, szomszédként szintén ismeri a felperes édesapját. Vallomásában úgy nyilatkozott, hogy tanú3 a felesége halála óta egyedül él, a két fia és az unokái sem látogatják. Nem emlékezett a tanú arra, hogy mikor látta utoljára vidéken tanú3 családját.

[22] A felperes előadásával szemben az elsőfokú bíróság az előbbi tanúvallomások alapján kétséget kizáróan bizonyítottanak találta, hogy a felperes nem élt az édesapjánál a vidéki címen, mivel az ott élő és őt ismerő szomszédok hosszú ideje nem látták ott. élettárs

szomszédja pedig elmondta a tanúvallomásában, hogy a felperes élettársa régóta együtt él valakivel, akivel esetleg már házasság is. A tanúvallomások tehát nem támasztották alá, hogy a felperes minden nap munkavégzés után hazament vidékre. A felperes előadásában az is életszerűtlen volt, hogy minden nap vidékről az élettársa városi kerületi lakására ment, őt elvitte a XI. kerületbe dolgozni, majd onnan visszament a kerületi munkahelyére.

[23] Az elsőfokú bíróság nem találta alkalmasnak a felperesi állítások bizonyítására élettárs tanúvallomását. Azt az előadást, hogy a felperes csupán alkalmasszerűen volt nála 2021. szeptemberét megelőzően, egyértelműen cáfolták az előbbi tanúvallomások. A felperes előadása és a tanúvallomás arra figyelemmel is teljesen életszerűtlen volt, hogy 2017-ben a felperes és élettárs közösen vásároltak egy családi házat, ami köztudomás szerint szoros elköteleződésnek tekinthető. Ez a tény egyben azt is cáfolta, hogy élettárs 2021. szeptembere előtt még nem tekintette élettársának a felperest.

[24] Az elsőfokú bíróság a 2021 júniusra igényelt költségtérítést amiatt is indokolatlannak találta, mert a felperes ekkor nyaralt. Abból a tényből, hogy ebben az időszakban kétszeres szabadságnylvántartás történt az alperesnél és a kiírt szabadságot később lecsúszttatták nem következett, hogy a külföldi nyaralás időtartamára járt költségtérítés.

[25] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és élettárs között már évekkel korábban szoros kapcsolat állt fenn. A felperes sem vitatta, hogy alkalmasszerűen az élettársánál tartózkodott, ilyen esetekben pedig Budapestről járt be dolgozni. A tanúvallomások és a cellainformációs adatok azonban azt igazolták, hogy nem csak alkalmanként, hanem életvitelszerűen Budapesten lakott a perbeli időszakban, vagyis nem vidékről járt be dolgozni. Ennek ellenére hosszú időn keresztül felvette a vidéki utazással kapcsolatos költségtérítést az alperestől, ami nem illette meg, hiszen a munkába járással tényleges költsége nem merült fel. A felperesnek tisztában kellett lennie a releváns adatokkal, hiszen az igénylő adatlapon ezeket fel kellett tüntetnie, a lakóhelyét illetően azonban megtevesztette az alperest.

[26] Az elsőfokú bíróság, utalva az irányadó bírói gyakorlatra, kifejtette, hogy a munkáltató bizalma okkal rendül meg abban a munkavállalóban, aki szándékosan megteveszti, jogosulatlanul költségtérítést vesz fel, mellyel anyagi kárt is okoz, függetlenül annak összegétől. A munkavállalótól elvárható, hogy csak a tényleges költségei megtérítését kérje. Az ügyészek tekintetében pedig fokozott elvárás érvényesül, mivel magatartásuk alkalmas az igazságszolgáltatásba vetett bizalom megrendítésére és érinti az ügyészek etikai szabályzatát is. Mindezek alapján a felperes előbbi magatartása önmagában, vagyis a fegyelmi határozatban érintett egyéb magatartásoktól függetlenül is alkalmas volt a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabására.

[27] Az elsőfokú bíróság a fegyelmi határozat II. és III. pontjában megállapított mulasztásokat is vétkes kötelezettségszegésnek tekintette, mert a felperesnek észlelnie kellett volna a szakértői vélemény jelentőségét. Ennek elmulasztása szakmai hibának minősült. A tanúvallomások és a perben becsatolt iratok az adminisztratív hiányosságokat is alátámasztották a felperes által vitt konkrét büntető ügyekben. Ezek a mulasztások azonban önmagukban nem képezték jogszerű indokát a súlyosabb fegyelmi büntetésnek.

[28] Az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatos kereseti érvelést az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § p) és t) pontja alapján vizsgálta. Megállapította, hogy a tudományos fokozat és az oktatói státusz, illetve tevékenység nem minősül a személyiség részének, az nem kapcsolja a felperest semmilyen hátrányos társadalmi csoporthoz, ezért nem tekinthető védendő tulajdonságnak. A rész-munkaidőre kapcsolatos hivatkozás pedig azért volt alaptalan, mert annak ellenére, hogy a felperes a munkaideje egy részében oktatási tevékenységet végzett alperesi engedéllyel, nem minősült rész-munkaidőben foglalkoztatott ügyésznek. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód megsértése körében alaptalannak találta a keresetet.

[29] A joggal való visszaélés kérdését az Üjt. 153. § (1) bekezdésére utalva, az Mt. 7. § (1), (2) bekezdése alapján vizsgálta. Megállapította, a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperes a fegyelmi és a büntetőeljárás megindításával joggal való visszaélést valósított meg, amelynek alapja a felperes és osztályvezető ügyész osztályvezető ügyész közötti rossz viszony volt, illetve a felettes részéről megnyilvánuló szakmai féltékenység. osztályvezető ügyész semmilyen hatással, befolyással nem rendelkezett a fegyelmi, illetve a büntetőeljárás megindítására, tanúvallomásában azt is cáfolta, hogy bármilyen személyes konfliktusa volt a felperessel. Az elsőfokú bíróság ezért a joggal való visszaélés tekintetében is alaptalannak találta a keresetet, utalva arra, hogy az alperesnek munkáltatóként jogosultsága volt arra, hogy a fegyelmi eljárásban megkeresse a vád képviselőjét ellátó ügyészséget a büntetőeljárás adatainak megismerése érdekében.

[30] A költségtérítéssel kapcsolatos felperesi magatartás önmagában is megalapozta a hivatalvesztés fegyelmi büntetés alkalmazását, mivel megállapítható volt a munkáltató szándékos megtévesztése az útiköltség jogosulatlan igénybevétele érdekében. Mindezekre tekintettel a felperessel szemben kiszabott fegyelmi büntetés arányban állt a felperes cselekményével, ezért a bíróság a fegyelmi határozat jogellenességével kapcsolatos keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése

[31] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontja, 365. § (5) és (6) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélet megváltoztatásával, a keresetnek helyt adó érdemi döntés meghozatalát kérte a Pp. 383.

§ (2) bekezdése alapján. Másodlagos fellebbezési kérelme a Pp. 381. §-a alkalmazásával az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (1) bekezdése, továbbá (3) bekezdés a), b), c), d) pontjaiban, és a 369. § (4) bekezdésében jelölte meg azzal, hogy a Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértése az ügy érdemi elbírálására kihatott.

[32] Az elsőfokú bíróság szinte valamennyi felperesi bizonyítékot és bizonyítási indítványt az életszerűsége hivatkozva mellőzött, illetve a mellőzést alapos okkal nem is indokolta. Az eljárást rendkívül gyorsan fejezte be és nem folytatott le teljes körű bizonyítást.

[33] A perben a fegyelmi határozat jogszerűségét, az indokok valóságát és okszerűségét az alperesnek kellett bizonyítania. A bizonyítási eljárás lefolytatását megelőzően, a felperesi indítványok mellőzésével az elsőfokú bíróság teljesen bizonyos volt a fegyelmi határozat jogszerűségét illetően és ez érzékelhető az elsőfokú ítélet indokolásából is.

[34] Az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül mellőzte élettárs tanúvallomásának a bizonyítékként történő értékelését, holott a tanú a hamis tanúvallomás terhe mellett nyilatkozott a perben. Vallomásával szemben nagyobb bizonyító erőt tulajdonított a büntetőeljárásban meghallgatott két vidéki szomszéd tanúvallomásának, akiknek a meghallgatására jelen perben nem került sor. Vallomásukban csupán általánosságban nyilatkoztak, egy másik eljárásban, amely során a felperes, mint gyanúsított nem is lehetett jelen. Az elsőfokú bíróságnak legalább ismertetnie kellett volna a munkaügyi perben a büntetőeljárás során tett tanúvallomásokat, azok releváns adatait, különösen abban az esetben, amennyiben azokat alkalmasnak találta élettárs tanúvallomásának a hiteltelenítésére.

[35] Az elsőfokú bíróság ítélete több logikai ellentmondást is tartalmaz, mert az alperes bizonyítatlan állításai alapján fogadta el jogszerűnek a fegyelmi határozatot, saját belső meggyőződése alapján, releváns bizonyítékok hiányában, mellőzve a felperes bizonyítékait, azokat életszerűtlennek tekintve.

[36] Tévesen tekintette az élettársi közösség releváns körülményének a felperes és élettárs részéről a közös családi ház vásárlását. Az ügyletre 2017-ben kizárólag befektetési célból került sor, az ingatlanban soha nem lakott együtt a felperes és élettárs és ezt nem is tervezték. Az ingatlan megvásárlására még a párkapcsolatuk komolyra fordulása előtt, tisztán üzleti megfontolásból került sor. Ez az esemény logikai összefüggés hiányában nem alapozhatta meg az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperes évekkal később a felperesi címről járt be az ügyészségre dolgozni.

[37] A fegyelmi eljárásnak nem képezte tárgyát a külföldi nyaralás, ezért ezt a kérdést nem lehetett vizsgálni a munkaügyi perben sem. Az elsőfokú bíróság nem értette meg a szabadságkiadással kapcsolatban kialakult alperesi gyakorlat lényegét. Ez alapján

előfordulhatott, hogy valakinek kiírták a szabadságát, de ténylegesen munkát végzett, ugyanakkor olyan napokon amikor munkavégzés volt rögzítve, ténylegesen a szabadnapjait töltötte. A felperes nem azt állította, hogy szabadság ideje alatt jogosult volt utazási költségtérítésre, mindig a tényleges munkavégzéshez igazította a költséگیгénylést.

[38] Az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül mellőzte a BMW használatával összefüggő bizonyítási indítványokat. Ezzel kapcsolatban a fegyelmi határozat azt tartalmazta, hogy a felperes nem rendelkezett gépjármű tulajdonjogával, illetve az rendszám frsz.-ú KIA típusú gépjárműre vonatkozóan nem találtak adatokat a Budapest-vidék útvonalon történő közlekedésére. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes terhére a lefoglaláskor tett nyilatkozatát, mert 2022. februárjában, a lefoglaláskor ténylegesen már nem használta a BMW-t, mivel azt 2021. utolsó hónapjában visszaadta a tulajdonosnak.

[39] A fegyelmi határozattal ellentétben a felperes rendelkezett gépjárművel, mivel a BMW használatát igazolta. Ehhez a gépjárműhöz nem volt szükség benzinre, tehát a tankolásnak nem volt jelentősége. Annak igazolására, hogy ténylegesen elektromos gépjárművet használt, kérte az elszenvedett közlekedési balesettel kapcsolatos hatósági iratanyag beszerzését, amit az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzött és mellőzte a VÉDA kamerák felvételének beszerzését is. Mindez alkalmas lett volna annak igazolására, hogy a felperes ténylegesen a Budapest-vidék-Budapest útvonalon közlekedett az elektromos autóval. A munkáltatói utasítás értelmében nem kellett saját tulajdonú gépjárművel rendelkeznie, de egy gépjárművet mindenképpen használnia kellett a közlekedéshez. Azt kívánta bizonyítani, hogy az elektromos BMW-vel közlekedett Budapest-vidék között, ennek a lehetőségétől azonban az elsőfokú bíróság elzárta és ennek indokául csupán megjegyezte, hogy ténylegesen nem lehetett költsége az ingyenes töltés miatt. Ez azért alaptalan megállapítás, mert egy elektromos gépjárműnek is vannak fenntartási költségeit, a felperesnek használati díjat kellett fizetnie és az autópálya használat is térítésköteles. Az Szja.tv. 25. § (2) bekezdés b) pontja nem zárja ki, hogy a munkáltató a közösségi közlekedés költségeihez is hozzájáruljon, függetlenül az utazás módjától.

[40] A felperes perbeli állításait egyértelműen alátámasztotta élettárs tanúvallomása, melyben előadta, hogy a perbeli időszakban a felperessel nem élt együtt életvitelszerűen a utcában és a felperes csak alkalmasszerűen aludt ott. A felperes életvitelével kapcsolatos megállapításokra csak bizonyítékok alapján kerülhetett volna sor. A cellainformációk bizonyító ereje azonban kétséges, mivel azok kizárólag azt igazolják, hogy a telefon be- vagy kikapcsolásakor, melyik toronyhoz volt legközelebb a felperes és kivel beszélt. Azonban az ezt követő és az ezt megelőző időszakokra már nem lehetett következtetést levonni. Nem volt alkalmas a felperes által előadottak cáfolatára, hogy az elsőfokú bíróság életszerűtlennek minősítette az életvitelét és élettárs tanúvallomását sem fogadta el bizonyítéknak. A szolgálati telefont is kikapcsolta a munkaidő végén. Azonban az elsőfokú bíróság ebből is spekulatív következtetésekre jutott.

[41] Az elsőfokú bíróság a Pp. 4. § (2) bekezdésében és 265. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésével járt el. A cellainformációk alátámasztották, hogy minden reggel volt

egy internetalapú hívása. Ezek rövid hívások voltak, ekkor hívta élettársát azzal, hogy megérkezett hozzá a Kengyel utcába. Az elsőfokú bíróság ezt sem vette figyelembe. Súlyos logikai hibával a vidéki bankkártyahasználat hiányából vont le következtetést a lakóhelyre és nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a készpénzzel történő fizetés is lehetséges. Nem vette figyelembe azt sem, hogy a banktól új bankkártyát kapott, továbbá nyugtákkal igazolta a vidék felé útba eső vidéki áruházban történt vásárlásokat.

[42] Az elsőfokú bíróság élettárs vallomásával szemben tanú1 büntetőeljárás során tett tanúvallomásának tulajdonított bizonyító erőt, de nem észlelte, hogy a tanú vallomása lényegében a felperes állításait erősíti meg és nem cáfolta a élettárs által elmondottakat sem. A felperes is azt adta elő a perben, hogy reggelente különböző időpontokban megjelent a utcában, amikor vidékről megérkezett Budapestre. Ilyenkor tanú1-val is találkozhatott. Ebből azonban nem következett, hogy életvitelszerűen ott élt. Az elektromos gépjárművet mindenképpen töltenie kellett valahol, erre a utcában volt lehetőség, amit alátámasztott élettárs tanúvallomása.

[43] Az elsőfokú ítélet elírást is tartalmazott, mivel a felperes munkahelye nem a XIV., hanem a VIII. kerületben volt. Az elsőfokú bíróság azt sem vette figyelembe, hogy az alperesnek kellett bizonyítania a felperes a perbeli időszakban életvitelszerűen a utcában lakott és onnan járt be dolgozni. E körben nem volt jelentősége, hogy az élettárs fogalmát miként értelmezte a felperes, vagy élettárs.

[44] A vidéki szomszédok, tanú2 és tanú4 büntetőeljárás során tett tanúvallomása sem volt alkalmas az ítéletben foglaltak alátámasztására. tanú4 egyértelműen olyan időszakra nyilatkozott, amikor a felperes még rendőr volt. Az a körülmény, hogy a tanúk nem látták a vidéki címen a felperest, nem perdöntő, hiszen alapvetően éjjel és hajnali időpontokban közlekedett Budapest és vidék között. tanú2 házából egyébként sincs közvetlen a rálátás a felperes házára, tanú4 pedig az út túloldalán lakik. A tanúk vallomásával szemben a vidéki Auchan áruházból származó nyugták egyértelműen azt támasztották alá, hogy a felperes a vidékre történő utazáskor itt vásárolt. Ha nem ment volna vidékre, akkor életszerűtlen lett volna itt vásárolni.

[45] A felperes mindezek alapján indítványozta a bizonyítási eljárás kiegészítését a fellebbezési eljárásban és kérte a Nemzeti Infokommunikációs Zrt. megkeresését a Budapest-vidék útvonalon, a 31-es főúton elhelyezett VÉDA kamerákra, mivel jellemzően ezen az útvonalon közlekedett az általa használt BMW, illetőleg KIA járművekkel. Indítványozta tanú2 és tanú4 tanúk meghallgatását az életmódja ismeretében arra, hogy észlelhetnék-e a mozgását, közlekedését a vidéki címen.

[46] A felperes fellebbezésében kifejtette továbbá, az elsőfokú bíróság a fegyelmi büntetés arányossága kérdésében a Pp. 346. § (5) bekezdése megsértésével hiányosan indokolta az ítéletét, az Üjt. 84. § (4) bekezdésében foglaltakat sem vizsgálta. Az alperesnek

nemcsak a munkáltatói intézkedés valóságát és okszerűségét, hanem az alkalmazott fegyelmi büntetés arányos voltát is bizonyítani kellett, hiszen a súlyosabb szankciót alkalmazták.

[47] A munkaügyi perben csak azokat a körülményeket lehet vizsgálni és értékelni, amelyre a munkáltató a fegyelmi határozatban hivatkozott, illetve amit a bizonyítási eljárás során bizonyítékként megjelölt. Az alperes a fokozatosság elvét megsértve alkalmazta a súlyosabb fegyelmi büntetést. A kötelezettségszegés súlyát, a vétkesség fokát, annak következményeit nem vizsgálta, csak arra hivatkozott, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja esetén is kizárólagos következmény a hivatalvesztés. Ez azonban az Üjt. 84. § (1) bekezdésében meghatározott sorrendiséget kiüresíti. A bűncselekmény megalapozott gyanújának közléséből pedig nem következhet a fegyelmi büntetés alkalmazása, mivel az ellentétben állna az ártatlanság vélelmével.

[48] Az elsőfokú bíróság a felperesi kötelezettségszegés következményeit egyáltalán nem vizsgálta, ezzel kapcsolatban az ítélet indokolása nem tartalmaz megállapításokat, csupán azt, hogy a kötelezettségszegés alkalmas volt az igazságszolgáltatásba vetett bizalom megrendítésére és ellentétes volt az Ügyészi Etikai Szabályzattal is. Nem vizsgálta a vétkesség fokát, a kötelezettségszegés súlyosságát, mindezek következményeit. Az alperes a fegyelmi határozatban kizárólag absztrakt jellegű következményeket állított, de az elsőfokú bíróság ezeket sem értékelte. Az arányos fegyelmi büntetést illetően a felperes a Debreceni Ítéltábla Mf.50.059/2022/8. számú jogerős ítéletére is hivatkozott. Azt is kifejtette, hogy a jogviszony helyreállítása körében irányadó törvényi feltételeknek azért nem tud megfelelni, mert jelenleg büntetőeljárás hatálya alatt áll. Mindez azonban ellentétes az ártatlanság Alaptörvényben garantált vélelmével.

[49] A felperes fellebbezésében a Pp. 2. § (1), (2) és 341. § (1) bekezdése megsértését, a sérelemdíjjal összefüggő kereseti kérelem tekintetében is állította. Az elsőfokú eljárásban sérelemdíj megfizetését is kérte, erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen indokolást nem tartalmaz, ezért nincs lehetőség annak érdemi vitatására. Az ítélet teljességének elve azonban nemcsak a rendelkező részre, hanem az indokolásra is vonatkozik. Annak megsértése az ügy érdemére kiható, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó lényeges eljárási szabálysértésnek minősül.

[50] A felperes fellebbezésében az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet is előterjesztett a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva. Érvelése szerint a polgári perben is megilleti az a jog, hogy a védekezését teljeskörűen kifejtse és csak kétséget kizáróan bizonyított tényeket értékeljenek a terhére.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[51] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a lefolytatott bizonyítás adataiból helytálló következtetéseket vont le és érdemben megalapozott döntést hozott. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértés pedig nem történt.

[52] A bíróság nem köteles valamennyi bizonyítási indítványnak hely adni. Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a felperesi bizonyítási indítványokat és ennek megfelelő indokát adta, továbbá azt is kifejtette, hogy a mérlegelési tevékenysége során mely bizonyítékokat fogadott el és azokat milyen szempontok szerint értékelte. Azt is indokolta, hogy a VÉDA kamerafelvételeknek miért nem tulajdonít az ügy érdemi elbírálása szempontjából jelentőséget.

[53] A bíróságok indokolási kötelezettsége csak az ügy szempontjából releváns kérdésekre és körülményekre terjed ki. Jelen ügyben az indokolással kapcsolatos törvényi követelmények megsértése sem volt megállapítható, figyelemmel az Alkotmánybíróság ezzel összefüggő határozataiban kifejtettekre és a Kúria gyakorlatára.

[54] Az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűen értékelte, jogszabálysértés, logikai hiba nélkül. A tényállás nem minősült hiányosnak, ellentmondásosnak, a feltárt bizonyítékokból pedig nem lehetett eltérő következtetésre jutni. Erre tekintettel a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nem volt megállapítható.

[55] A felperes fellebbezése több kérdésben iratellenes volt. Az elsőfokú bíróság nem minden alperesi indítványt fogadott el, hiszen kifejezett alperesi tiltakozás ellenére került sor osztályvezető ügyész szembesítésére, ezért a tanúnak ismételtelen meg kellett jelennie a bíróságon. Az alperes tiltakozása ellenére került sor a büntetőiratok CD mellékleteinek a beszerzésére is. Arra is iratellenesen hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem ismertette a felekkel a büntetőeljárásból beérkezett iratokat. Az iratok beszerzését a Pp. 322. § (1) bekezdése alapján az alperes indítványozta és a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján kérte, hogy a tanúvallomásokat és a VÉDA rendszerrel kapcsolatos adatokat bizonyítékként használja fel a bíróság jelen ügyben.

[56] Az elsőfokú bíróság a büntetőiratokat beszerezte és a 31. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben erről tájékoztatta a feleket, továbbá az iratokat elektronikus formában meg is küldte a felek részére. Az elsőfokú bíróság ezzel az elsőfokú eljárás anyagává tette a büntetőeljárás iratait. A 34. sorszámú jegyzőkönyv szerint az elsőfokú bíróság ismertette az előző tárgyalás óta keletkezett iratokat, ezek között voltak a büntetőeljárás iratai is. A felperes jogi képviselője jelen volt és nem kért további részletes iratismertetést. Ezért az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 270. § (3) bekezdésében meghatározott kötelezettségének is.

[57] Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson arról is tájékoztatta a feleket, hogy a felperesi bizonyítási indítványokból melyeket fog mellőzni. Az alperes egyetértett ezen indítványok mellőzésével, mivel azok nem releváns körülményekre vonatkoztak. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk (1) bekezdése értelmében az időrabló, körülményes, az ügy megítélése szempontjából másodlagos kérdéseket érintő bizonyítás mellőzendő. A felperes egyébként újabb és újabb tényállítást, jogállítást tett az elsőfokú eljárás során, amellyel rendkívül szerteágazóvá tette a bizonyítást.

[58] Az elsőfokú bíróság közölt indokolást a fegyelmi büntetés arányosságával kapcsolatban is az elsőfokú ítélet [75] és [86] bekezdésében és ez teljes mértékben megegyezett az Üjt. 84. § (4) bekezdésében foglalt szempontokkal. A felperes fellebbezésében hivatkozott jogerős ítélet nem volt alkalmazható jelen ügyben, mivel azt a Kúria az Mfv.VIII.10.050/2023/10. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, utalva a precedens értékű Mfv.VIII.10.096/2022/6. számú ítéletre is. A hivatkozott határozatokból az következett, hogy az ügyészségi szolgálati viszonyban állókkal szemben magasabb elvárások érvényesülnek, részben az ügyészi hivatás, részben az ahhoz kapcsolódó etikai normák és alapvető szakmai szabályok miatt. Ezért a hivatalvesztés még több évtizedes szakmai munka esetén sem jogszabálysértő, amennyiben súlyos munkaköri kötelezettségszegés valósul meg. Az elsőfokú bíróság döntése tehát a Kúria gyakorlatának is megfelelt. Az alperes egyebekben fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait.

[59] A sérelemdíjjal összefüggő felperesi fellebbezést is alaptalannak találta, mert az elsőfokú bíróság ebben a körben sem sértette az indokolás kötelezettségét. Az ítélet rendelkező része egyértelmű, az a keresetet elutasítását tartalmazza, ami magában foglalja az elsődleges- és másodlagos kereseti kérelmek elutasítását is. Az elsőfokú bíróság kimerítette a keresetet, az ügyészségi szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos sérelemdíj iránti igényt is elbírálta, hiszen döntött a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogalapjáról. Azt, hogy a felperes számára az indokolás nem meggyőző, nem azonos az indokolás, illetőleg a kereset elbírálásával összefüggő kötelezettség megsértésével. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében érdemben is vitatta a sérelemdíjjal összefüggő felperesi igényt, utalva arra, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget.

[60] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott a keresetlevél elkészítésére, mivel az Mt. szabályaihoz képest az Üjt. 106. § (1) bekezdése és 94. § (3) bekezdése speciális rendelkezéseket tartalmaz. Kifejtette továbbá, hogy a felperes a per felfüggesztését alaptalanul kérte a fellebbezési eljárásban is, az elsőfokú eljárásban is előterjesztett kérelmet az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján utasította el. A büntetőjogi és a fegyelmi felelősség egymástól eltérő felelősségi formák. Jelen perben azt kellett vizsgálni, hogy a felperes a hivatali köteleességét vétkesen megszegte-e, hivatása tekintélyét sértette-e a magatartása és ezzel arányban volt-e az alkalmazott fegyelmi büntetés. Ezekben a kérdésekben egyértelműen állást lehet foglalni a büntetőeljárás kimenetelétől függetlenül is.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[61] A felperes fellebbezése a fegyelmi határozattal összefüggésben alaptalan, a sérelemdíj körében alapos.

[62] Az elsőfokú bíróság a fegyelmi határozat jogellenességével kapcsolatos kereseti kérelmet illetően a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok helytálló értékelésével, a tényállást helyesen állapította meg és érdemben is megalapozott döntést hozott.

[63] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a kereset elkészttségét alaptalanul állította. Mivel ez a kérdés a Pp. 379. §-a, továbbá a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és a Pp. 176. § (1) bekezdésének i) pontja értelmében – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül – hivatalból is vizsgálendő, a másodfokú bíróság e körben a következő peradatokat értékelte. A felperes a keresetlevelet a fegyelmi határozat közlését követő 15. napon, azaz 2022. május 31-én adta postára, azt 2022. június 1-jén érkezett a Fővárosi Törvényszék. Az elsőfokú bíróság az Üjt. 94. § (3) bekezdésében meghatározott határidő tekintetében helyesen alkalmazta az Üjt. 106. § (1) bekezdését, illetve annak alapján az Mt. 287. § (4) bekezdésében foglaltakat. Ez alapján – az Üjt. eltérő rendelkezése hiányában – nem a bíróságra érkezés, hanem a postára adás időpontját kellett figyelembe venni. Erre tekintettel a keresetlevél elkésztése nem volt megállapítható.

[64] A fegyelmi határozatot illetően a felperes fellebbezésében a bizonyítás hiányos lefolytatását, indítványai megalapozatlan mellőzését, a rendelkezésre álló bizonyítékok téves értékelését és a mérlegelés szabályai, továbbá az indokolási kötelezettség – az ügy érdemére kiható – megsértését állította.

[65] Az alperes a 2022. május 13-án kelt fegyelmi határozattal az Üjt. 84. § (1) bekezdésének g) pontja alapján hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta a felperest. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felperessel szemben hivatalvesztés fegyelmi büntetést alkalmazó fegyelmi határozat indokainak és az alkalmazott fegyelmi büntetésnek a jogszerűségét az alperes érdekében állt bizonyítani. A fellebbezési eljárásban a fegyelmi határozat II. és III. pontjaiban foglalt magatartásokkal összefüggő elsőfokú ítéleti megállapítások nem voltak vitatottak, ezért a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján irányadónak kellett tekinteni, hogy az e pontokban feltárt szakmai hiányosságok fennálltak, azonban ezek a kötelezettségszegések nem indokolták a súlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazását.

[66] A fegyelmi határozat I. pontja azt tartalmazta, hogy a felperes 2020. november 1. és 2021. augusztus 31. között úgy vett igénybe 10 alkalommal leadott havi kérelmei alapján, összesen 421.386 forint utazási költségtérítést az alperestől, hogy annak az LÜ utasításban meghatározott feltételei nem álltak fenn. A felperes elhallgatta a munkáltatója előtt, hogy legkésőbb 2020. november 1-jétől már nem a bejelentett cím1. szám alatt lakott életvitelszerűen, hanem a felperes címe szám alatt és innen járt be dolgozni. A lakóhelye

megváltozását haszonszerzési céllal nem jelentette be, ezzel megtevesztve a munkáltatót, holott ebben az időszakban gépkocsival munkába járással támogatható költsége nem volt.

[67] Az alperes a hivatali kötelezettség vétkes megszegését azért állapította meg, utalva a felperessel szemben indult büntetőeljárás során lefolytatott bizonyításra, mert a költségtérítése vonatkozó adatlapon, az LÜ utasítás 3. §, 4. § és 5. §-ával ellentétesen járt el, megsértve az Üjt. 108. § (3) bekezdését is. Ennek során a lakóhelyével kapcsolatos változást nem jelentette be, arról büntetőjogi és fegyelmi, továbbá vagyoni felelőssége tudatában valótlannul nyilatkozott. A mobiltelefon cellapozíciós adatai és a bankkártyahasználat adatai egyértelműen alátámasztották, hogy a jelzett időszakban nem vidékről, hanem a Budapest, utcai címről járt be dolgozni.

[68] Az LÜ utasítás 3. § (1) bekezdése értelmében az ügyészség az ügyészségi alkalmazott részére a munkába járás költségeit a munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésről szóló kormányrendeletben kötelezően előírt esetekben és mértékben megtéríti. A 3. § (2) bekezdése értelmében az alperes a kötelező eseteken felül vállalta a közigazgatási határon kívülről nem közösségi közlekedési járművel történő napi munkába járás költségeinek a megtérítését is, utalva a személyi jövedelemadóról szóló törvény szerinti mértékre. A Korm.rendelet 2. § d) pontja szerint lakóhely annak a lakásnak a címe, amelyben a munkavállaló él, illetve életvitelszerűen lakik.

[69] Az előbbiekből következően alaptalan a felperes fellebbezési érvelése arról, hogy nem volt előírás a munkába indulás helyszínére vonatkozóan. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a Korm. rendelet és az LÜ utasítás szabályaiból egyértelműen következik, nem közösségi közlekedés esetén kizárólag a közigazgatási határon kívüli lakóhelyről történő munkába járás alapján lehetett igényelni a költségtérítést.

[70] A Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[71] Az elsőfokú bíróság az előbbi törvényi követelmények megsértése nélkül, helytállóan értékelte a bizonyítékokat, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az alperes bizonyította, a felperes a perbeli időszakban már élettárs budapesti lakásában lakott életvitelszerűen és onnan járt be dolgozni. Az eljárás adatainak értékelésekor azt is figyelembe kellett venni, hogy a felperes fegyelmi- illetve büntetőeljárás során tett nyilatkozatai több esetben ellentmondtak a jelen perbeli nyilatkozatainak.

[72] Ennek részeként helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperes – annak ellenére, hogy jelen perben vitatta az élettársi minőséget – már 2021. szeptemberét megelőzően is az élettársának tekintette élettársat. Az alperes által csatolt 2020. február 21-i keltezésű és a perbeli időszakra vonatkozó iratban a felperes maga nyilatkozott

arról, hogy élettársával élettársi közösségben élt (27. sorszámú beadvány F/1. sz. melléklet). A felperes jogi végzettséggel rendelkezik, ezért tisztában kellett lennie a munkáltató részére történő adatszolgáltatás jelentőségével, illetve az élettárs kifejezés jogi tartalmával is. A felperes jelen perben a személyes nyilatkozatában előadta azt is, hogy 2015-től állt fenn az ismeretségük élettársával (24. sorszámú jkv. 4. oldal), majd 2017-ben közös ingatlant vásároltak, amely ingatlanban a felperes gyermekei élnek (24. sorszámú jkv. 6. oldal). Élettárs tanúvallomásában az ingatlanvásárlás indokát a felperes gyermekeivel történő kapcsolattartásában jelölte meg. A felperes előadására és élettársának vallomására tekintettel alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az ingatlanvásárlást tévesen, bizonyítékok hiányában tekintette a szoros elköteleződés jelének, illetve a bizonyítékokkal szemben állapította meg az élettársi közösség fennállását, mivel élettárs csak kifejezett felperesi rákérdezésre nyilatkozott az ingatlanvásárlás befektetési jellegéről (42. sorszámú jkv. 5. oldal).

[73] A fegyelmi határozatban foglaltakat az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás során meghallgatott tanúk vallomása és a mobil telefon cellainformációs adatai alapján találta bizonyítottnak. A felperes alaptalanul állította a fellebbezésében a büntetőeljárás során tett tanúvallomásokkal kapcsolatban a Pp. 270. § (3) bekezdése megsértését. A hivatkozott rendelkezés értelmében a más eljárásban felvett bizonyítás eredményét a bíróság a tárgyaláson a szükséges terjedelemben ismerteti, arra a felek észrevételt tehetnek.

[74] Az elsőfokú bíróság az alperes 20. sorszám alatti (2023. január 3-án kelt) beadványában közölt indítványára szerezte be a PKKB-tól a büntető iratokat. Az alperes a beadványban egyértelműen megjelölte, hogy egyebek között a tanúk vallomását kéri bizonyítékként felhasználni jelen perben. Ezt az indítványát az alperes megerősítette a 30. sorszámú beadványában is. Az indítványhoz – az iratok csatolását illetően – a felperes is csatlakozott. Az elsőfokú bíróság a 31. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben (2023. február 6-án) tájékoztatta a feleket arról, hogy megérkeztek a büntetőeljárás iratai, a tárgyalást követően azokat elektronikusan is megküldte a feleknek. A felperes a 33. sorszámú, 2023. február 17-én kelt beadványban alapvetően a büntetőeljárás megindításának körülményeit vitatta, a bizonyítékokkal kapcsolatban pusztán annyi észrevételt tett, hogy a tanúk azért nem láthatták őt, mert éjszakánként közlekedett, ezért a vallomásuk nem bizonyította, hogy a felperes a utcában lakott életvitelszerűen. A felperes a mobilhasználatra vonatkozóan a CD mellékletek csatolását kérte, a büntetőeljárás során meghallgatott tanúk jelen perben történő meghallgatását azonban nem kérte. Az elsőfokú bíróság a CD mellékletek beszerzését követően a 34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint iratismertetést tartott, arra a felek észrevételt nem tettek, részletesebb iratismertetést nem kértek. Ezen a tárgyaláson a perfelvétel lezárása előtt az elsőfokú bíróság azt is közölte a felekkel, hogy melyik bizonyítási indítványt fogja mellőzni. Mindezekre tekintettel, a büntetőeljárás anyagának beszerzésekor nem sérült a közvetlenség elve, mert a felperes megismerte a jelen perben bizonyítékként felhasznált iratokat és lehetősége volt az elsőfokú eljárás során indítványokat tenni. A tanúk meghallgatására vonatkozó indítványt ezért a fellebbezési eljárásban már nem terjeszthetett elő a Pp. 373. § (3) bekezdése értelmében.

[75] A felperes azzal az érveléssel kívánta gyengíteni a büntetőeljárás során meghallgatott tanúk vallomását, hogy sajátos életvitele okán csak éjjel, illetve korán reggel

közlekedett vidék és Budapest között. Reggelente találkozhatott élettárs szomszédaival, hiszen naponta ott töltötte a használatra kapott elektromos BMW-t, a vidéki szomszédok pedig késő éjjel és korán reggel nem láthatták.

[76] A felperes által előadottaknak azonban a rendelkezésre álló adatok egyértelműen ellentmondtak. A büntetőeljárásban meghallgatott vidéki tanúk azt vallották, hogy a felperes édesapja házastársa halála óta egyedül él a vidéki ingatlanban. A utcában lakó tanú azt adta elő, hogy élettárs az élettársával lakik, ami egyébként egyezett a felperes élettársi kapcsolatra vonatkozó fent hivatkozott írásbeli nyilatkozatával. Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy valótlan és egyben életszerűtlen is a felperesnek az az előadása, hogy a perbeli időszakban élettársával csupán egy kezdődő kapcsolata volt.

[77] A Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül járt el az elsőfokú bíróság, amikor élettárs vallomásával szemben a cím1. alatti címen élő és a felperes édesapját jól ismerő tanúk vallomásának tulajdonított nagyobb bizonyító erőt. A felperes által használt mobiltelefon cellainformációs adatai a vidéki szomszédok vallomásával egyező adatokat mutattak, ezért a tanúvallomások alkalmasak voltak érdemi következtetések levonására. A tanúk vallomása azt igazolta, hogy tanú3 a házastársa halála óta egyedül él a vidéki ingatlanban, a fiai, köztük a felperes nem látogatják. Ezért nem volt okszerűtlen az a következtetés, miszerint a felperes életvitelszerűen nem élhetett ott, ahol a közvetlen szomszédság évek óta nem is látta.

[78] A mobil cellaadatok azt igazolták, hogy a felperes egy-két alkalom kivételével soha nem használta a nála lévő telefonokat vidéken. A felperes 2023. január 11-én kelt előkészítő irata mellékleteként becsatolt, jelen ügytől független büntetőeljárásban készült ügyészi nyilatkozat a GSM adatok pontosságáról, azért nem befolyásolta a jelen perben rendelkezésre álló cella adatok értékelését, mert a felperes esetében nem volt jelentősége a konkrét helymeghatározásnak, vagyis annak, hogy a budapesti, kerületi adótorony közelében pontosan hol, melyik épületben tartózkodott. Azt pedig a cella adatok egyértelműen alátámasztották, hogy a telefon használatakor rendszeresen vidéken bizonyosan nem volt.

[79] A bizonyítási eljárás valamennyi adata arra utalt, hogy a felperes életvitelszerűen Budapesten élt, ezzel szemben a vidéki lakóhelyet egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá. A mobiltelefon cellainformációk kelő- és fekvőadatai korai és késői időpontokban is városi kerületi tartózkodást igazoltak és budapesti életvitelre utaltak a bankkártya forgalmi adatok is. A felperes a bankkártyáját rendszeresen és folyamatosan egész nap használta, életszerűtlen, hogy ezen szokással ellentétben vidéken kizárólag készpénzzel fizetett, amire egyébként elfogadható magyarázatot nem is adott. Ebben a körben is ellentmondásosan nyilatkozott, mivel a fellebbezését már nem a készpénzhasználatra, hanem a bank által biztosított másik bankkártya használatára alapította. Az életvitelszerű vidéki tartózkodást nem igazolták a felperes által csatolt nyugták sem, mert azok zöme nem vidék1, hanem vidék2i és egyéb vásárlásokra vonatkozott és csupán egy-két számla lett kiállítva a vidék1 Auchan áruház részéről.

[80] A BMW-vel kapcsolatos felperesi indítványok mellőzésével is egyetértett az ítéltábla. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a felperes 2022. február 25-i lefoglalás során tett nyilatkozatára. Eszerint a felperes azt adta elő, hogy „...saját tulajdonú gépjárművel nem rendelkezik. Élettársa, élettárs tulajdonában álló rendszám forgalmi rendszámú KIA gyártmányú személygépkocsit használja, legalább már négy éve.” A felperes tehát a büntetőeljárás során felvett jegyzőkönyvben, azaz közokiratban említést sem tett a BMW használatáról, több évre vonatkozóan kifejezetten csak az élettársa gépjárművére hivatkozott. A felperes nyilatkozatán alapult az Alkotmányvédelmi Hivatal adatszolgáltatása is, ami a KIA típusú rendszám rendszámú gépkocsira vonatkozott, egyéb felperesi nyilatkozat hiányában. Mindezek után a felperes alaptalanul és a jóhiszemű pervitel szabályaival ellentétesen hivatkozott arra, hogy a korábbi nyilatkozataival ellentétben valójában két gépkocsival közlekedett vidék és Budapest között. Ezt az állítását az sem igazolja, hogy egy alkalommal közlekedési balesetet szenvedett el a perben megjelölt BMW gépjárművel. Nem volt egyébként okszerűtlen az elsőfokú bíróság megállapítása azzal kapcsolatban, hogy amennyiben a felperes a perbeli időszakban elektromos autót használt és azt ingyenesen töltötte, az alperes felé elszámolható költsége nem merült fel. Az Szja.tv. fellebbezésében hivatkozott 25. § (2) bekezdése a jogvita elbírálását azért nem befolyásolta, mert az a költségterítés mértékére tartalmaz rendelkezést.

[81] Az ítéltábla egyetértett az VÉDA kamera felvételekkel összefüggő felperesi bizonyítási indítvány mellőzésével is. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelően indokolta a döntését és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az egy- egy napra, adott időpillanatra, adott esetben hétvégére vonatkozó véletlenszerűen rögzített adat a KIA gépjármű közlekedéséről nem ad elégséges információt arról, hogy a felperes közlekedett-e minden munkanapján vidék és Budapest között.

[82] Ezzel szemben a cellainformációs adatoknak helyesen tulajdonított bizonyító erőt az elsőfokú bíróság. Az a hivatkozás, hogy a felperes munkaidő után kikapcsolja a mobiltelefont nem volt alkalmas annak az egyértelmű adatnak a megcáfolására, hogy lényegében soha nem használta a telefonját azon a településen, vidéken, ahol állítása szerint életvitelszerűen lakott. A telefonhasználat adatai, egybevetve azzal, hogy a szomszédok soha nem látták a felperest a vidéki címén, már alkalmas volt arra, hogy a bíróság bizonyítottanak fogadja el a fegyelmi határozatban foglaltakat.

[83] A részletezett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperes a felperes címe, utcai ingatlanban élt az élettársával, ezért a vidéki lakóhelyre hivatkozással valótlán adat alapján igényelt utazási költségterítést a munkáltatójától. A felperes magatartásának megítélését nem befolyásolta, hogy az elsőfokú bíróság érvelésében tévesen kerületi munkahelyet tekintett irányadónak és ez alapján vont le következtetést a reggeli budapesti közlekedésre. A fent részletezett bizonyítékok ettől függetlenül is alátámasztották a fegyelmi határozatban foglaltakat. Az ítéltábla nem tulajdonított jelentőséget a felperes szabadságával kapcsolatos téves elsőfokú ítéleti érvelésnek sem. A felperes arra helyesen hivatkozott, hogy a munkáltató akkori gyakorlata miatt nem mindig egyezett a ténylegesen szabadságon töltött időszak és annak dokumentálása. A fegyelmi határozatban azonban az alperes nem a szabadság idején, hanem a

budapesti lakcím alapján igényelt költségtérítést tekintette jogosulatlannak, ezért ez a kérdés nem befolyásolta az ügy elbírálását.

[84] Az elsőfokú bíróság a kiszabott fegyelmi büntetés arányosságával kapcsolatban is helyesen indokolta a döntését, az általa értékelt szempontokkal az ítéltábla is egyetértett, figyelemmel a Kúria Mfv.VIII.10.050/2023/10. és Mfv.VIII.10.096/2022/6. számú határozataira is. Az alperes az Üjt. 84. § (4) bekezdésében meghatározott szempontokra figyelemmel alkalmazta a legsúlyosabb fegyelmi büntetést. Az elsőfokú bíróság nem csupán absztrakt körülményeket értékelt, hanem a felperes konkrét magatartását, annak jogsértő voltát, mindezt arra figyelemmel, hogy a felperes ügyészként valósította meg a fegyelmi vétséget. A felperes kötelezettségszegését nem a büntetőeljárás kimenetele, hanem a munkaügyi perben feltárt körülmények alapján kellett értékelni. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az ügyészségi szolgálati jogviszonyban a felperessel szemben magasabb elvárások érvényesültek, magatartása az ügyészség működésébe vetett közbizalom veszélyeztetésére is alkalmas volt. E körben releváns volt az a bírói gyakorlat is, amely alapján az összegtől függetlenül a legsúlyosabb munkajogi szankció indokolt, amennyiben a munkavállaló szándékosan megteveszti a munkáltatót. A felperes ismerte a költségtérítés feltételeit, az adatai valóságtól eltérő közlésével szándékosan tévesztette meg az alperest. Magatartása lehetséges következményeit is helyesen vonta értékelése körébe az elsőfokú bíróság.

[85] A fentiekre tekintettel a fegyelmi határozat vonatkozásában az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[86] A sérelemdíj tekintetében a felperes fellebbezése alapos volt. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában részletezte a felperes keresetét és azt, hogy milyen érvelésre alapította sérelemdíj iránti igényét. Az elsőfokú eljárásban az alperes érdemi ellenkérelmet is előterjesztett. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése megsértésével egyáltalán nem tartalmazott tényállást, érvelést, jogszabályi hivatkozást és jogi indokolást a sérelemdíj tárgyában, ami sértette az ítélet teljességének követelményét (BH2018.83.), illetve a Pp. 2. § (2) bekezdésében és a Pp. 341. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[87] A felperes a sérelemdíj iránti igényét többször változtatta, újabb és újabb érvelést adva elő. Az elsőfokú bíróság a 19. sorszámú jegyzőkönyv szerint anyagi pervezetést közölt a sérelemdíjjal összefüggésben is és felhívta a felperes figyelmét a kereset tartalmával kapcsolatos követelményekre. A felperes a 21. sorszámú perfelvételi iratában a sérelemdíj iránti igénye kapcsán – többek között – arra hivatkozott, hogy a nemzetbiztonsági tanúsítványát a Egyetem dékánjával történt megállapodás után az alperes kezdeményezésére visszavonták és ezért nem volt lehetősége fenntartani az oktatói jogviszonyát, indítványában kérte tanszékvezető neve tanszékvezető és dékán neve dékán tanúkénti meghallgatását. A felperes igénye tehát nem kizárólag a fegyelmi határozat jogellenességéhez kapcsolódott, ezért a fegyelmi határozat jogszerűségére vonatkozó ítéleti döntésből nem következett, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj iránti igényt is ezen az alapon bírálta, illetve utasította el.

[88] Az elsőfokú bíróság döntésének elmaradása a fellebbezési eljárásban nem pótolható, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részítéletnek tekintette a Pp. 341. § (2) bekezdése alapján és a sérelemdíj iránti kereset elbírálása érdekében visszaküldi az iratokat az elsőfokú bíróságnak.

[89] A peres eljárás felfüggesztésének a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott feltételei nem álltak fenn. Az alperes a fegyelmi határozatban nem konkrét bűncselekmény elkövetését állította, hanem a munkajogi szabályokon alapuló kötelezettségek vétkes megszegésére hivatkozott. Ezért annak ellenére, hogy a felperessel szemben azonos magatartás miatt büntetőeljárás is indult, a fegyelmi felelősség elbíráható volt a büntetőeljárás jogerős befejezésétől függetlenül is (EBH2005.1343.). Mindezek alapján az ítéltábla az eljárás felfüggesztésére irányuló felperesi kérelmet elutasította (2.Mf. 31.139/2023/3. sorszámú jkv.).

Záró rendelkezések

[90] Az alperes nem igényelt másodfokú perköltséget, ezért a másodfokú bíróságnak ebben a tárgyan nem kellett határoznia a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

[91] Az elsőfokú bíróság személyes költségmentességet engedélyezett a felperes számára a 12.M.70.375/2022/50. sorszámú végzéssel, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a pereszes felperest terhelő fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2023. október 12.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró